

Berg: Ja, de Herrer ville jo vide, at hele denne Sag er reist for at spare Tid. Det er derfor naturligt, at vi fortsætte den grundige Forhandling om den. Jeg mener nu rigtig nok, at den Tid, der allerede er anvendt til Behandlingen af denne Sag, vilde have været tilstrækkelig til at nedlægge alle de Udvalg, vi endnu ville faae i denne Samling, saa at jeg tror ikke, at Flertallet har særlig opnaaet sin smukke Opgave ved at bringe hele denne Historie paa Bane, den smukke Opgave at spare Tid for Folkethinget. Det ærede Medlem, der talte paa de oprindelige Forslagsstilleres Begne, fandt paa en ny Forklaring af Folkethingets Beslutning forleden Dag, da Folkethinget besluttede, at Sagen ikke maatte henvises til Forretningsudvalget. Han sagde, at deri laa slet ikke, at Udvalget ikke maatte tage sig af den Sag, ikke maatte beskæftige sig med den, men deri laa blot en Tilkendegivelse fra Folkethinget om, at Udvalget behøvede det ikke, men det skulde da have været løierlige Medlemmer af et Udvalg, der ovenpaa en Beslutning af Thinget, som erklærede, at de ikke behøvede at besætte sig med Sagen, dog vilde tro sig kaldede til at være derved. Nei, det er en søgt Forklaring, der intet Steds hører hjemme. Folkethinget har besluttet, at Udvalget for Forretningsordenen skal ikke have med den Sag at gjøre, at vi afgjøre den uden det, og det var paa det ærede Medlems Anbefaling, at man kom dertil. Jeg tror, at det havde været nok saa godt, om ikke for at faae Spørgsmaalet belyst fra det ærede Medlems Standpunkt, saa dog i det Hele nok saa godt, om Udvalget for Forretningsordenen i de mellemliggende 8 Dage havde behandlet denne Sag og nu havde ladet den komme frem med Vædringsforslag, der samlede sig med hinanden, samt givet en skriftlig Motivering. Saa fortæller det ærede Medlem, der nu talte, at det er bare for at være retfærdigere mod Mindretallet, at hele Sagen er reist. Ja, tro dem! Selve Forslagets Indhold vidner stærkt imod denne smukke Hensigt, at ville være retfærdigere mod Mindretallet. Nei, saa skulde de tage et Forslag som bort principale, saa vilde jeg sige, at der var dog nogen Anvisning paa at være retfærdigere mod Mindretallet. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad) har allerede givet, og jeg kunde, hvis jeg gad, give Dem en Række Exempler paa, hvilke komist uretfærdige Resultater der kan komme af det System, som de Herrer nu føre frem. Det er netop det Vænderlige, at Thinget før har stillet sig saa skarpt imod dette System, at det aldrig, saavidt mig bekjendt, naar Forslag

derom har været fremme, har faaet mere end 9 Stemmer for sig. Det er dette System, som Flertallet nu under de givne Forhold klammer sig til med saa stor Stærklighed. Naar Ordføreren for de oprindelige Forslagsstillere fortæller os, at det er bare for at være fri for disse Grupper A., B. og C., saa er det kun en Talemaade, thi de blive ikke fri for Grupperne. De gaa ud fra visse Grupper, og de skulle have et vist Navn. Vil man begrænse dem efter de Medlemmers Navne, der skulle betegne Grupperne, saa er det ogsaa en Betegnelse. Det er jo ligeegyldigt, om de bruge den Betegnelse eller en Betegnelse med Bogstaver. Kommer der før et Valg vrimlende en halv Snes Grupper for at melde sig til Formanden, saa vi have en Betegnelse for dem, thi hvorledes skulle Valgene ellers kunne fordeles? Det komme de altsaa nok fra. Det er det D'Handtske System, de under det givne Forhold have forekæst sig i; naar jeg undtager, at man har søgt at bedre lidt paa den uretfærdige Slutning ved lige Kvotienters Met, vil man følge det System, uagtet Thinget i Fjor afviste det med alle Stemmer imod 9. Vi behøve saamænd ikke at lege Blindebut for hinanden, vi kjende meget godt den smukke Hensigt, som Flertallet har med sit Forslag og hele denne Bevægelse. Saa komme vi til Spørgsmaalet, om det kun skulde være ved Valg af Udvalg. Der bebrejdede det ærede Medlem mig, at jeg ikke ved forrige Behandling havde modsat mig dette Forslag. Det kom ind umiddelbart før Mødet, og det kan staa med sine Tillæg, ligesom et Forslag nu kommer ind umiddelbart før Mødet og bliver behandlet ved denne endelige Behandling, ved hvilken det skal blive Lov for Thinget, og jeg kan sige, at det kan ogsaa blive staaende; men efter at have undersøgt Sagen, har jeg søiet mine Forslag til, og det er det Rigtige, naar Noget er uklart ved 1ste Behandling, at man søger det ændret ved 2den Behandling, inden det bliver vedtaget. Nu mente det ærede Medlem, da han talte overfor mig og mine Medforslagsstillere, at det var for Meget at tage Kommissionerne op; men da han kom til Forslaget fra den anden Side, som ogsaa angik Kommissionerne, saa blev han blød om Hjertet og gik ind paa Kommissionerne. Det generer mig ikke, men hvorfor skulde det være saa galt, med Kommissionerne? Det ærede Medlem forfikkede mig, at han tusinde Gange har hørt mig nævne, at vi skulle værne om Folkethingets Værdighed, eller hvad det nu var. Mon det dog ikke skulde være den ene Gang for meget? Jeg skal i al Ærødhed henstille til det